

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio Practica ...

De Conversatione Apostolica A Curatoribus Animarum piè & fructosè
instituenda - Complectens vatios & solidos modos juvandi & consolandi
diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè ægras & captivas

Lohner, Tobias

Dilingae, 1677

§. 6. Quomodo consolandi sint, quibus Amicus, vel Parentes, vel Liberi sunt
mortui.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48248](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48248)

oblatam recusarunt. Ex Imperatoribus, Imperatricibus, Regibus & Reginis multi ab Hieronymo Plato l. 1. c. 26. & 27. recensiti ultro illum honorem abdicarunt. B. Carolomannus Caroli Martelli Regis Filius etiam porcos custodivit, uti & B. Alexander Davidis Scotiæ Regis Filius vaccas mulsit.

X. Denique non parum etiam proderit ad ejusmodi infamiam & contumeliam a quo animo patiendam, si is, qui eam patitur, imaginari sibi jubeatur, se nunc specimen suæ doctrinæ in virtutum, & humilitatis maximè, studio haustæ præbendi optimam occasionem habere, quem in finem ij, qui contumelias & injurias inferunt, quasi argumentantium vires obeunt, quibus proinde non melius respondebit, corumque argumenta eludet, quàm si silentio & patientiâ ad Christi exemplum ea excipiat; sic enim cum eodem Christo insignem sibi apud cælestes Spectatores & Auditores laudem, & nomen super omne nomen comparabit.

§. VI.

Quomodo consolandi sint, quibus Amicus, vel Parentes, vel Liberi sunt mortui.

I. His potissimum Operarius persuadere conetur, nullam ipsos causam tristitiæ habere, siue DEVM, siue defunctum, siue seipsum attendant. Nam 1. Si ad DEVM attendant, ille repetit, quod suum erat; si ergo, dum Depositarius repetit depositum suum, volentes reddimus, cur, si Pater cælestis repetit amicum, quem nobis ad tempus concessit, doleamus, & queramur? Præterea si boni Christiani sumus, nihil aliud velle debemus, quàm quod vult DEVS; si ergo ille voluerit defunctum nobis auferre, quidni & nos velimus? Cui ergo non exclamamus cum S. Hieronymo ad Paulam de obitu Blesillæ. *Bonus est DEVS, & omnia, quæ bonus facit, bona sint, necesse est. Mariti orbitas irrogatur, plango, quod accidit; sed quia sic placet Domino, a quo animo sustinebo. Vnicus raptus est filius; durum quidem, sed tolerabile, quia sustulit ille, qui dederat.* 2. Si ipse defunctus attendatur, vel bonus is fuit, & bene defunctus est; vel malus fuit, & malè obiit; Si bene, lætandum potius est, quàm tristandum: nam ut S. Chrysostomus Hom. 23. in Matth. ait: *Illum abÿsse in præsentia*

renna cum putes, ingentes cur adversum te suscitatis fluctus ventis pestatis? Hic autem fluctus presentis vite pernavigavit. Si ad imperandum, regnandumque hoc caduco, mortalique regno Filius tuus abiisset, nolles eum inde redire, ut ipsum videres. Nunc vero cum ad meliora, maioraque regna processerit, parvi temporis absentiam ferre non poteris? Noli ergo plorare, reddidisti enim depositum, quod tibi creditum erat. Præterea si tu cum amantiſſimo amico in carcere constitutus esses, & illi à Regi gratia fieret, atque ex carcere in aulam transferretur, ut ibi continuis deliciis fruereſſet, an tu doleres, vellesque enim in carcere retinere? minimè profectò, si verus amicus esses. Ecce DEVS amicum tuum ex carcere corporis eduxit ad gaudia caelestia, & tu eum ab his impedire velles? si verò malus est, dolendum iterum non est, quia pejor evaſiſſet, si diutiùs vixiſſet, atque adeò majorem pœnam incurriſſet, quod DEVS prævidens rapuit illum; unde Tertullianus c. 9. de patientia. *Christum ladimus*, inquit, *cùm evocatos quosque ab illo quasi miserandos non equanimiter accipimus*. Certè DEVS & Beati non minùs amant amicum tuum, quàm tu; & tamen illi etiam in tali casu constitutum non lugent, sed potiùs divine justitiæ & voluntati acquiescunt, neque tu etiam, si aliquando veneris eò, aliter facies; cur ergo non jam quoque facere possis, & facias, quod ibi quondam facturus es? 3. Si se ipsos afflicti attendant, necdum habent causas dolendi, nam loco amici hujus aut filij ipsum DEVM habent, qui ipsos solari vel adjuvare possit, ergo meritò illi dici potest, quod 2. Reg. c. 1. Elcana Annæ uxori dixit: *Anna cur fles? & quare non comedis? & quamobrem affligitur cor tuum? nunquid non ego melior tibi sum, quàm decem filij?* Nimirum vanum auxilium & solatium illis subtraxit DEVS, ut in illo tanquam fonte sinceriora quærant, cur ergo tam salutari consilio non acquiescant? Jubeat item meminisse, quantarum curarum causa fuerit defunctus, quantum impedimentum in divino servitio; hoc certè agnovit Melania Junior, de qua S. Hieronymus scribit, quòd calente adhuc Mariti corpusculo, & necdum humato, duos simul perdiderit filios, quos tamen in casu lacrymam non fudit, sed stetit immobilis, & ad Christi pedes devoluta quasi ipsam teneret, arrisit, & dixit: *Expediſti tibi hunc servitura sum, Domine, qui tanto me onere liberasti*.

Tandem ostendat, cum spes sit, defunctum talem in cœlestem aulam receptum esse, gratulari ipsos debere, quòd ibi tantum amicum habeant, qui & velit, & possit plurimum ipsorum commoda promovere.

II. Proderit aliqua exempla afferre eorum, qui mortem amicorum forti animo tulere, quale ante omnia alia est exemplum Beatissimæ Virginis, S. Jobi, Matris Machabæorum, S. Felicitatis, & S. Symphorosæ, quæ septem Filios martyrio affici coram spectavit; Mauritij, qui ad singulos ictus, quibus Filij interimebantur, exclamavit: Justus es Domine, & rectum Judicium tuum. Præ reliquis tamen exempla S. Francisci Borgiæ Gandiæ Ducis, & Elisabethæ Andreæ Regis Vngariæ Filix ad hunc finem servient; quorum ille audita Conjugis dilectissimæ morte, nihil motus dixit: DEVS eam nobis commodârat, eandem jam repetijt; reddamus ergo eam illi promptè & alacriter, quin & gratias agamus, quod tam diu eâ nobis frui sit concessum. Elisabetha verò pariter audita Optimi Conjugis Ludovici Turingiæ Ducis & Landgravij morte, animo ad DEVM converso dixit: Nôsti, Domine, quàm ego Maritum meum amârim, quòd & amaret te, & datus mihi esset à te: eundem à me modò hinc ad te evocatum repetijsti; nec invita reddo, sed nec, si vel uno capitis mei capillo ad vitam revocare possem, id vellem, si tu nolles. Hoc unum rogo, ut anima illius æterna in pace quiescat, & ego in obsequio tuo magis, magisque tuâ gratiâ convalescam.

III. Revocet in memoriam, quòd talibus amicis caruerint sine dolore, antequam ij nati essent, cur ergo non etiam nunc carere possint, cum ij amplius non existunt? imò in cœlis magno gaudio expectant ipsos, & ipsorum patrocinium suscipiunt? Simili modo etiam Seneca de consolatione c. 19. quendam solabatur dicens: *Absentes, absuturòsque dum viverent, non flebamus, quamvis omnis usus illorum nobis, & conspectus ereptus esset. Opinio est ergo, que nos cruciat, & tanti quodque malum est, quanti illud taxavimus. In nostrâ potestate remedium habemus.*

IV. Præterea hortetur, ut spem & solatium in DEO unicè constituent; sic enim facile jacturam omnium aliorum hominum sustinebunt, uti bene S. Augustinus I. 4. confess. c. 9. indicavit, dum dixit: *Beatus, qui amat te, & Amicum in te,*

& Inimicum propter te. Solus enim nullum charum amittit, et omnes in illo chari sunt, qui non amittitur.

V. Denique prudentissimum S. Prophetæ Davidis factum & dictum ad imitationem proponat, qui, ut 2. Reg. 11. legitur, cum Famuli sui mirarentur, quòd ægrotante Filio cæcristem ostendisset, & variis modis afflixisset, eo mortuo autem ad pristinam mentis hilaritatem rediisset, cibumque sumpsisset, hoc responsum dedit: *Propter Infantem, dum adhuc viveret, ieiunavi & flevi, dicebam enim; quis scit, si forte donet eum mihi Dominus, & vivat Infans? Nunc autem quia mortuus est, quare ieiunem? numquid potero revocare eum amplius?*

§. VII.

Quomodo consolandi sint, qui graves persecutiones patiuntur.

I. **H**is ante omnia proponat Operarius ipsius Christi exemplum, qui Apostolos suos ad similes persecutiones præparaturus Jo: 15. dixit: *Si mundus vos odit, scitote, quia priorum vobis odio habuit. Si de mundo fuissetis, mundus, qui suum erat, diligeret: quia verò de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus. Mementote sermonis mei, quem ego dixi vobis. Non est servus maior Domino suo, si me persecuti sunt, & vos persequentur.*

II. Hortetur illos, ut exemplo S. Davidis non tantum oculos ad ipsum persequentem, quàm ad DEUM id permittentem reflectant, dicantque adeò cum illo: *Dimittite eum, ut maledicat. Dominus præcepit ei, ut malediceret David, & quis est, qui audeat dicere, quare sic fecerit?* Ita S. Lupus Episcopus ait, qui, cum ab Attila Trojam Galliarum urbem occupare volente quæsiisset, quis es tu? & ille respondisset, se esse flagellum DEI, mox aperiri portas iussit dicens: *Salve flagellum DEI.* Jubeat ergo & ipsos, qui persecutiones patiuntur, aperire portas & sinum pectoris sui, & Persecutorem cum maximo charitatis, gaudiique affectu excipere. Hunc certè ob finem Christus olim S. Gertrudi dixit, se præ cæteris creaturis, quæ ipsi commoda corporalia deservierunt (uti sunt vasa, quibus in insania balneatus est) multò majorem honorem spinea coro-